

extatisch, expressionistisch), toch laten deze voorstellingen bij mij gelijkaardige gewaarwordingen en fundamentele vragen na, zowel op het vlak van het abstract ervaren van de voorstelling als kunstwerk, als op het emotionele niveau.

Weak Dance Strong Questions is wellicht het radicaalst. Want in tegenstelling tot de andere geciteerde producties, is hier geen enkel theateraal middel in het geweer en niet de minste vorm van retoriek, hoe minimaal of sober ook gehanteerd. Er is geen lichtvariatie of atmosfeercreatie met verschuivend licht, geen muziek of achtergrondgeluid, er zijn geen unisono's of verdubbelingen in de bewegingen, geen symmetrie of asymmetrie, geen enkel hulpstuk of attribuut, geen enkele opbouw naar climax of anticlimax, geen afspraken tussen beide uitvoerders, geen afwisseling tussen bewegen 'en niet bewegen, geen rustpauzes, geen gebruik van video of andere media, geen opbouwen en structureren van geometrische patronen. Gewoonweg niks. Een egaal verlichte ruimte en twee dansers van

middelbare leeftijd, de ene geschoold, virtuoos, maar in iedere beweging probeerend dit te negeren en te vermijden, de andere niet geschoold, maar in zijn contrapunt met de ander, bewegingen opbouwend op de rand van de gevaarlijke val van de theatraaliteit.

Twee mannen bewegen vijftig minuten zonder een stopmoment, proberen onafgebroken gewoon te bewegen zonder met elkaar rekening te houden, tegelijkertijd geen enkele bewegingsfrase voltooiend, waardoor de blik van de toeschouwer geen rustpunt of aanknopingspunt in de voorstelling kan zoeken of vinden. Er is geen enkele verleidingsstrategie met theatertrucs en toch gaat er van dit gebeuren een enorme fascinatie en zuigkracht uit. Het is alsof je als toeschouwer na verloop van tijd in de schijnbaar pure aanwezigheid van dit perpetuum mobile, de pure presentie van een ruimtelijk en tijdelijk nu wordt gezogen. En alhoewel de twee dansers gedurende de hele voorstelling naar de toeschouwers kijken, lachen, sommigen lijken te fixeren, alhoewel er dus schijnbare pogingen tot oogcontact en commu-

nicatie zijn, toch bewegen ze in een denkbeeldige gesloten doos waarvan de vierde wand niet doorbroken kan worden en na verloop van tijd gaat werken als een virtueel projectiescherm van onze verbeelding en onvervuld verlangen. Geleidelijk creëren en verbeelden we parallel aan het podiumgebeuren onze eigen voorstelling uit een amalgaam van verre en nabije herinneringen, verwachtingen en onbestemde vragen en verlangens. Een volledige wereld op zich, een wereld van alles en niets, met de contingentie van het bestaan zelf, zoals we het aan de andere gesloten kant van de scheidingslijn tussen tribune en podium ervaren, naarmate de ene onvoltooide kwetsbare beweging na de andere in ruimte en tijd een artificiële configuratie van het bestaan, van het nu opbouwt door het afbakenen van een eigen tijd en ruimte ten opzichte van de buitenruimte en de buitentijd. Burrows en Ritsema als ongewilde architecten van de onmogelijke presentie en het nu.

Deze voorstelling verdraagt geen zwarte doos. Dit ervoer ik toen ik ze voor de tweede maal zag, maar dan in een open ruimte met

Weak Dance Strong Questions JONATHAN BURROWS EN JAN RITSEMA FOTO HERMAN SORGELOOS